सर्गः १४ आश्वास्यरामावरजः ससीतामाख्यातवाल्मीकि निकेतमार्गः। निघ्नस्य मे भर्तृनिदेशरौक्षंदेविक्षम स्वेतिबभूवनम्रः॥५८॥सीता तमुत्थाप्य जगाद वाक्यं प्रीतास्मि ते वत्सचिराय जीव। विडौजसा विष्णुरि वाग्रजेन भ्रात्रा यदित्थं परवानसि त्वं॥५९॥ श्वश्रू जनं सर्वमनुक्रमेण विज्ञापयेः प्रापितमत्प्रणामः। प्रजानिषेकं मयि वर्त्तमानं सूनोरनुध्यायतचेत सेति॥६०॥

आश्वास्येति। रामस्यावरजो लक्ष्मणः सतीं पतिव्रतां तां सीतामाश्वास्य विश्वास्य इति नम्रो बभूव किं० रां आख्यातः कथितो वाल्मीकेर्म्मनिविशेषस्य निकेतस्याश्रमस्य मार्गोयेन सः इति किम् हे देवि निघ्नस्य पराधीनस्य मे मम भर्त्तुः स्वामिनो निदेश आज्ञा तया रौक्षं कठोरतां क्षमस्व॥५८॥ सीतेति। सीता तं लक्ष्मणमुत्थाप्य वाक्यं जगाद उक्तवती हे सौम्य साधो अहं ते तुभ्यं प्रीता हृष्टास्मि त्वं चिराय वहुकालं जीव यत् यस्मात् त्वमग्रजेन ज्येष्ठेन भ्रात्रा इत्थं परवान् परतन्त्रोसि कः केनेव विष्णुर्विडौजसा इन्द्रेणेव॥५९॥ श्वश्विति। त्वं सर्व्वं श्वश्रूजनमनुक्रमेण प्रापितो निवेदितो मम प्रणामो येन स सन् इति विज्ञापयेर्व्वद इति किम् सूनोः पुत्रस्य मयि वर्त्तमानं प्रजैव निषेको निषिच्यमानो गर्भ इत्यर्थस्तं चेतसा मनसा अनुध्यायत शिवमस्त्विति चिन्तयत॥६०॥